

הם

ביום ששי בערב הם מתקבצים בחבורות, לבושים בגדי־שבת, בקרנות הרחוקים — מקום המיפגש הקבוע. ביום שישי אפשר לשמוע את שירתם בוקע תזעזועות־הנוער. בבקרים של ימיהחול הם נעלמים מאחורי הכתלים של בתי־הספר והמקצועיים, במשרדים, בבתי־המלאכה, במוסכים ובבתי־החרושת. בערבים אפשר מטילים לאורות הניאון של חלונות־הראדה, בבתי־הקולנוע, במסעדות המזרחיות או ליד דוכני הפלפל.

אין שהוא נעים להתבונן בדמויות הרעננות, בפנים הצעירות. אפילו כשיצעקניים, הצופים והסריגיומוס, יש משהו מלבב בהתבוננותם, אולם מהו המיין מה הדבר שמבדילם מנוער בן גילם בארצות אחרות? מה יש ואין בהם שהינם בנוער של הדורות הקודמים? בקיצור, מהו הדבר המאפיין ביותר את נוער ישראל התשובה נמצאת בשתי המילים: הולכים קבוע.

★ ★ ★

קינאה, מריבה, וק

ערב שבת. בית משותף בצפון תל־אביב. הרחוב שקט ואפל, אין אנשים. במנוחת השבת. מהקומה השלישית מצד ימין בוקעים אור וקולות רעש. בפני סאלונית. נערות בחצאיות מנופחות ובתחתוניות מעומלנות. נערים במכנסי־גאברד לריקודים מפאטיפון, כיבוד צנוע על השולחן בפינה. זוגות רוקדים. זוגות יושבים מפספסים. אין בה שום דבר מיוחד. בדיוק כמו המסיבות הנערכות במאות בל בעיר. בדיוק כמו מסיבות מסוג זה בסאן פרנסיסקו או בפאריס. אפילו לא מתהולל אף על פי כן יש כאן משהו מיוחד. צלצול בדלת, מופיע זוג. עוד צלצול ועו שמים תקליט חדש וזוג מתרומם מעל ספת הפינה ומתחיל לרקוד. במרפס שני זוגות. ליד השולחן הכיבוד לועס זוג עוגיות ושותה תסס. לפתע מתברר בהם. הם בני 15-16 אבל המסיבה דומה למסיבה של בני 30. הם ילידים תיכוניים, אבל הם נראים כאילו היו אנשים נשואים ובעלי משפחות. לכל נער משלו עמה הוא בא ועמה הוא הולך, עמה הוא רוקד ואיתה הוא יוצא למרפ במסיבה הראשונה אולי זה אינו בולט כל כך. אבל בשבת שאחרי זה, במס לקודמת מופיעים שוב באותם הזוגות. כל נער עם החברה הקבועה שלו. כל נערה הקבועה שלה. כמו זוגות נשואים, עם כל הכרוך בכך — סצינות של קינאה משפחתיות, קינטורים הדדיים והתפיסויות משפחתיות.

איש לא יעזו לבוא למסיבה לבדו ללא בת זוג. הוא לא יעלה על דעתו לב חברים. קבוצת בנות תעשה צחוק מעצמה אם תופיע במשותף למסיבה ללא קבועים. צעיר הבא למסיבה עם נערה חדשה, שאינו מכריז עליה מיד שהיא תג מיד לעקיצות לעג. "הוא לקח אותה לביקורת" אומרים החברה, בעלי החברות נער בן 16 או 14 או 18, לא יעלה בדעתו להזמין בת לבלות ערב, כדי שתש בת לוויה למסיבה או בת זוג לרקוד. נערה בגיל זה לא תסכים גם להענות להו באם לא יראה לה המציע כמועמד אפשרי לחברות קבועה.

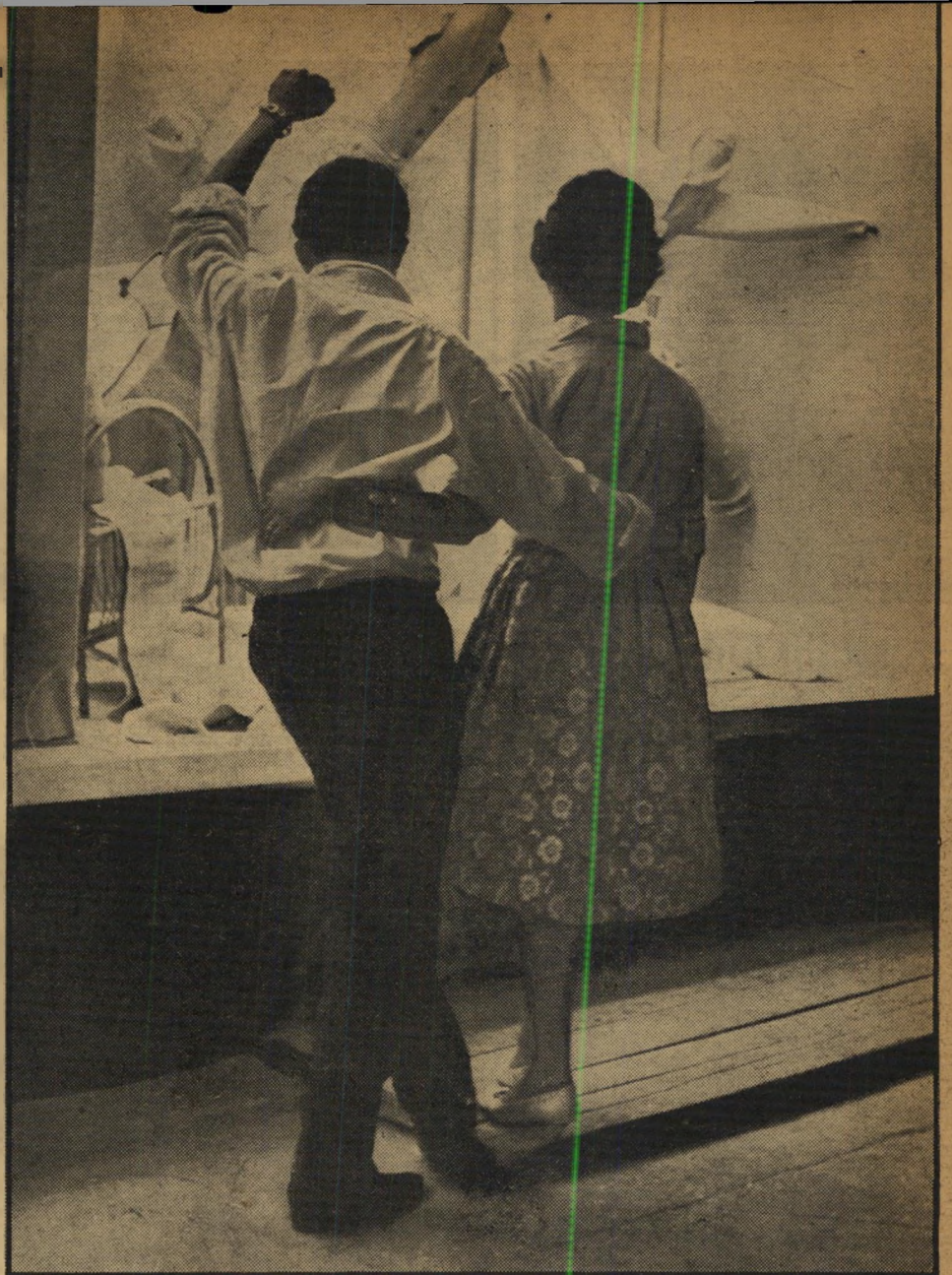
זהו הביטוי הממחיש ביותר את מהותה של חברה זו — הולכים קבוע.

★ ★ ★

חברים כה

ערב באמצע השבוע. בצריף הצופים מתקיימת פעולה. החניכים והחניכות ועניבות צופיות. הפעולה נפתחת בתרגילי סדר. קבוצה גדולה של בנים וב על הכביש ונענית לפקודות המדריכה. פעולה. שרים בציבור. המדריכה מעבירה הפעולה. כשהיא מסיימת שוב שרים. חברה משחקים יחד. רוקדים ריקודי עם יו הסתיימה לגבי כולם ביחד. קבוצת בנים הולכת לראות את רחוב דיונגוף. ק ממחרת לחזור הביתה. אבל השאנו נפרדים לדרכם. הם הולכים שניים, שניים, זוג הולך לכיתון אחר. איש אינו מציע להצטרף אליהם. איש אינו מסתכל עליו זה ידוע — הם הולכים קבוע.

בית־ספר תיכון. המורה קורא מן היומן את שמות התלמידים. זוהרה ונפתלי ח עובר בין התלמידים. "מה קרה?" שואל המורה. "הם חולים!" אומר אחד התלמי

מאז שאל אברהם שפירא, "אתם נוער, אתם?"! חדלה השאלה להציק במיוחד לאזרחי ישראל. היא צצה מחדש כשהתגלו תופעות של בני־טובים הגונבים מכונניות, או של גברכים המשתלטים על רחוב דיונגוף, והיא שקעה באותה מהירות בה הופיעה. אולם תופעות אלה, למרות התרבותן, אינן מאפיינות את כלל הנוער. מה צורה תהיה לאזרחי המחר של ישראל? מה תהיה רמתם התרבותית והמוסרית? מה תהיה דמותה של החברה הישראלית כשבני הנוער של היום, כגיל 14 עד 18 יהוו את נציגיה? כדי לענות על שאלות אלה ערך "העולם הזה" מחקר חברתי בין בני נוער מכל חלקי הארץ, שעלו מבוכסת סדרת המאמרים על נוער ישראל 1960. זהו הראשון בסדרה זאת.

קבוצת נערות רחובותיות, חניכות במכבי הצעיר במקו את התשובות לשאלוני המחקר של העולם הזה. השאג בעילום שמו של המשיב, ועל ידי כך יכלו המשיבים לענות בכנות על השאלות שהוצגו

"האם אתה יוצא באופן קבוע — עם נערה?" זאת היתה אחת השאלות שהופיעו בשאלון מיוחד, נערים עונים על השאלון. עשרות בני נוער מגיל 14 עד 18 התבקשו לענות עליו. בתמונה, נערים עונים על השאלון.